

LBRIS

We know
books

LAURA
HARTTE

Lacrimi
în
alb și
negru

VOLUMUL 2

DIN SERIA

PULS ÎN ALB ȘI NEGRU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

Prolog

Acum când nu mai vii și sufletul mi-e sfâșiat, apreciez magia pe care cândva mi-o dădeai doar mie. Acum ochii mei nu mai sunt scâlțați în mierea vântului de toamnă.

Acum nu-mi mai prinzi lacrimile, nu mai râzi și nu mai arunci cristale. Acum soarele și-a pierdut strălucirea. Acum plâng cu zâmbete de suferință, dar tu nu mai vezi asta.

Florile care mor acum, atunci zburau. Nimic din ceea ce făceam noi nu era întruchiparea perfecțiunii. Acum e!

Când eu plângeam, tu zâmbeai, acum lacrimile mele îți ating inima și lipesc cioburile speranțelor rătăcite.

Când tu pictai, inima mea era pământul reavăn pe care călcai. Acum e doar rece, lipsit de viață, negru, ud și smuls din mine.

Acum eu privesc, respir, trăiesc și mă apăr de privirile lor care ar putea să-mi distrugă inima.

Acum sentimentele tale se identifică mereu cu ale mele. Și poate că te urăsc mai mult, dar nu te voi iubi niciodată mai puțin.

Acum zâmbetele sunt moarte și viața pare să fie închisă în iarna fără sfârșit a iadului meu.

Acum știu ce trebuie să aud când nimeni nu vorbește. Acum știu că lacrimile dor. Dar cât va mai dura până când voi ști că iubirea nu se întoarce...

Acum albul moare, sângele e negru și viața e amară. Acum iarna nu mai e locul în care mi-aș da sufletul. Acum te vreau!

Eu te-am vrut chiar și când tu nu mă voiai. Am vrut soare când tu cereai frig. Am vrut lumină când tu te înecai în întuneric.

Acum vreau iubire, dar iubirea mea e în tine. Acum vreau grijă, protecție, puritate, dar tot ce a fost vreodată pur în mine se odihnește în colțul sufletului tău.

Acum scriu pe petale și îmi arunc gândurile în grădinile moarte ale sufletului meu. Nu mai plâng, mi-am îngropat lacrimile în adânc. Acum vine iarna, dar tu nu mai zâmbești, totul e gri. Acum mi-e dor!

Acum suntem frumoși, avem magie, avem farmec, suntem tot ce ne-am dorit vreodată, și asta pentru că nu mai suntem!

Pentru că am fost și ne-am dorit să fim, dar nu vom mai fi!

Collene

Fiecare celulă din mine moare.

Simt cum milioane de cuțite mi se înfig în inimă. Cad la pământ, în timp ce lacrimile îmi spală groaza, iar sufletul pare să-mi părăsească trupul. Îmi simt carnea putredă și oasele îmi ard, făcându-mă să urlu de durere. Caden, cel mai bun prieten al lui Noah, mă ridică de jos privindu-mă cu milă și mă ține de mână pe drumul spre sala de urgențe.

Mă împiedic în propriile picioare și pielea îmi crapă. Caden tremură și urlă disperat la orice persoană întâlnită în calea lui. Ajunși la recepție, îmi dă drumul și se proptește cu mâinile în biroul asistentei pe al cărei ecuson scrie *Emma Hubers*. Lovește cu pumnul în suprafața din lemn și o face pe femeie să tresară îngrozită.

— Cucoană, lasă-mă cu rahaturile! Vreau să știu unde e Noah Mayhem și vreau să știu acum!

Emma tastează ceva la calculatorul din fața ei. Apoi îmi aruncă o privire compătimitoare.

— E în operație.

Caden își trece mâinile prin păr oftând.

— O să supraviețuiască, nu?

— Nu pot oferi acest gen de informații.

— Femeie! urlă Caden și lovește din nou biroul, trântind o bucată de plastic, ce seamănă cu o legitimație, în fața ei. Să nu te joci cu nervii mei! Spune-mi în ce stare e și dacă va supraviețui!

Neimpresionată, asistenta zice:

— Nu putem ști asta acum. Așa că îți sugerez să stai jos și să aștepți.

Caden mârâie scos din sărite. Pentru prima dată de când am ajuns aici, reușesc să îmi înghit lacrimile și să șoptesc:

— Vă rog, spuneți-ne măcar în ce stare a fost adus.

Asistenta oftează.

— A fost adus inconștient, răspunde ea și eu mă sprijin de birou ca să nu mă prăbușesc.

Caden se întoarce și lovește un scaun.

— E iubitul tău? mă întrebă, fixând cu degetul arătător monitorul computerului.

Aprob suspinând.

— Pare un băiat puternic, încearcă ea să mă încurajeze, sunt sigură că va fi bine.

Clatin din cap, cuprinzându-mi fața în mâini, și mă întorc spre Caden. Stă cu spatele la mine, iar atunci când îl privesc, ajung să înghit în sec. Pielea lui măslinie e tăiată de lacrimi reci. Când mă vede, le șterge repede și îmi zice pe un ton dur:

— Rămâi aici! Trebuie să-i anunț pe băieți.

Mă așez cu o bufnitură pe scaun, nebăgându-l în seamă. Suspinele îmi părăsesc pieptul, iar greutatea ce îmi apasă inima pare să mă sufoc. Îmi mușc buzele atât de tare, încât ajung să-mi înghit propriul sânge. Gustul metalic mă face să vomit, dar continui să mușc, încercând să mă opresc din plâns.

Peste treizeci de minute, stau la fereastra din sala de așteptare și urmăresc cum cinci mașini se opresc cu un zgomot asurzitor în fața spitalului. Din ele coboară toți oamenii de la garaj. Caden le iese în întâmpinare și le zice ceva arătând cu degetul spre spital. Cameron își încleștează maxilarul și pare să înjure, Kate îi cuprinde mijlocul cu brațele și își adâncește capul la pieptul iubitului ei. Seth și Ace își trec mâinile cu disperare prin păr. Andrew e cel mai rece dintre ei. Îl ascultă cu calm pe Caden și pare să-i pună mai multe întrebări, în timp ce Rob își ridică privirea spre cer. Observ cum își strânge pumnii pe lângă corp.

Oamenii ăia ar muri pentru mine. Cuvintele lui Noah îmi răsună în minte și suspin. Prietenii lui chiar și-ar da viața pentru el, iar acum par să moară doar la gândul că l-ar putea pierde. Nu realizez când încep să tremur și să lovesc disperată peretele. Două brațe puternice mă lipesc de un piept tare. Pentru o secundă, creierul meu tresare sperând că ar fi Noah, dar parfumul străin îmi spune că nu e el.

Caden îmi șoptește la ureche cuvinte încurajatoare și mă mângâie cu mișcări repetate.

— O să fie bine, îmi spune, dar nu pare să creadă asta.

— Mă sufoc, îi zic trăgând puternic aer în piept, dar plămâni îmi rămân lipsiți de oxigen.

Îmi duc mâna la gât, masându-l cu putere. El îmi prinde brațul oftând.

— Nu te sufoci. Uită-te în ochii mei, Collene! Poți să respiri, bine?

Dau din cap, trăgând disperată aer în piept.

— Caden! se aude vocea lui Andrew.

El își întoarce ușor capul încă ținându-mă în brațe.

— Ce e?

— Are nevoie de sânge. Poți să donezi?

Îmi dă drumul și își ridică mânecele, pregătit.

— Normal!

— Donez și eu, zic printre suspine.

Caden mă privește blând.

— Câte kilograme ai?

— Patruzeci și opt, răspund trăgându-mi nasul.

— Nu poți dona decât dacă ai peste cincizeci, mă anunță. Dar nu-ți face griji, Noah are grupa de sânge AB și toți oamenii de la garaj vor dona pentru el.

Înainte să se îndrepte spre prietenul său, își așază mâinile pe umerii mei și își coboară capul până când ajunge să mă privească în ochi.

— Te iubește, Collene. Și el se întoarce întotdeauna la oamenii pe care îi iubește.

Aprob și îmi șterg lacrimile, apoi Caden se îndepărtează și dispare cu băieții în spatele unei uși.

Îmi trec mâinile disperată prin păr și mă strâng în brațe, parcă încercând să simt atingerea lui Noah. Închid ochii și îi simt buzele mângâindu-mi pielea. Îl văd cuprizându-mi talia cu brațele și sărutându-mi umărul gol. Îi simt parfumul și căldura corpului. Iar atunci când deschid ochii, totul dispare și realitatea mă izbește în piept. Izbucnesc și mai tare în plâns, parcă simțind cum minutele îmi sunt numărate.

Abigail, iubita lui Andrew, mă cuprinde în brațe fără să spună nimic. Pe ușa spitalului intră alergând Eva, urmată de Damien, pe a cărui față se citește o disperare împietrită. Ea mă cuprinde în brațe dând-o la o parte pe Abbie, iar Damien pare să privească prin mine. Părul blond îi e ciufulit și ochii căprui sunt umbriți de teamă.

— O să fie bine. E cel mai puternic om pe care îl știu... Va fi bine, zice încercând să se încurajeze mai mult pe el.

Noah e mai puternic decât oricine. El se luptă cu furtuna și îmi aduce soarele. Acum, că nu mai e aici, simt cum mă înec în furtuni.

Mă desprind din îmbrățișarea Evei cu un gest violent și mă îndrept spre cealaltă parte a camerei. Ușa se trăneste cu un zgomot puternic atunci când îl zăresc pe Victor Mayhem intrând în spital și, pentru un minut, am impresia că văd o glumă a omului pe care îl știu. Părul mereu aranjat este acum răvășit. E alb ca varul și cravata de la gât îi e lărgită. În spatele lui, Anna, mama vitregă a lui Noah, plânge.

— Unde e fiul meu? Întreabă Victor pe un ton care îi face pe toți cei prezenți să înghețe.

Un doctor vine spre el, ducând în mâna dreaptă o mapă.

— Domnule Mayhem, vă rog să vă păstrați calmul!

— Nu-mi spune mie ce să fac! Unde e fiul meu și ce se întâmplă cu el?

— A avut un accident de mașină și a fost adus inconștient, răspunde bărbatul de parcă citește știrile meteo. Prezintă câteva contuzii craniene și oase rupte. Portiera mașinii i-a perforat abdomenul, așa că l-am băgat în operație.

— O să supraviețuiască?

— Nu putem oferi garanții în acest moment.

Odată ce aud asta, îmi acopăr gura suspinând și mă las să curg pe podea.

— Plătesc oricât. Doar să-l salvați.

— Din păcate, banii nu pot cumpăra timp, spune medicul și se îndepărtează.

Tatăl lui Noah rămâne mai dărâmat ca niciodată. Își trece mâna prin părul negru și oftează. Anna îl cuprinde în brațe și așa, strâns la pieptul ei, îl pot vedea pentru prima dată pe omul din interior.

— O să fie bine. E puternic. Doar e un Mayhem, nu?

— Tocmai de asta mi-e teamă, răspunde el.

Se desprinde din îmbrățișare și își privește soția.

— Eu chiar am fost un idiot, zice atunci când o lacrimă solitară îi străbate obrazul. M-am luptat cu propriul fiu, și pentru ce? Doar ca să pierd timp prețios pe care aș fi putut să-l petrec cu el. Plănuiam să îi dau afacerile ca să punem punct războiului ăștia, ca să putem fi o familie... Dacă e prea târziu acum?

— Nu spune asta, intervine Anna. Va fi bine. Noah o să fie fericit să afle că hotelul e salvat.

— Hotelul nu e salvat, o contrazice soțul ei.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să-l dărâmăm. Firma are nevoie de banii ăștia, altfel o să-i ofer un imperiu de cenușă.

Femeia își șterge lacrimile.

— Vrei să spui că ești în pragul falimentului?

Soțul ei încuviințează.

— Petrolul de sub hotel e singura șansă să ne ridicăm. Dar Noah nu trebuie să știe asta... Îl va face să pună întrebări pentru ale căror răspunsuri nu e pregătit încă.

Rămân șocată de ceea ce aud, îmi înghit lacrimile și suspin.

Anna își strânge părul blond în pumn și se cuibărește la pieptul lui Victor.

— E un băiat bun...

— Îi zic mereu că-mi aduce aminte de mine când eram de vârsta lui, dar adevărul e că este mult mai mult decât am fost eu vreodată. Poate de asta sunt așa dur cu el... Vreau să devină cel mai bun. Nu-mi permit să fie slab.

Nu mai am puterea să ascult, așa că mă îndrept către Caden, care ține un pansament presat peste vena din care i-a fost luat sânge.

— A intrat în stop cardiac, mă anunță cu vocea tremurândă.

Icnesc și cad în genunchi. Simt cum inima îmi e smulsă din piept și încep să țip. Caden se așază lângă mine.

— Îl vor salva. O să-și revină. Știi asta, îmi zice cu lacrimi în ochi.

— Trebuia să fiu eu. Eu trebuia să fiu în mașina aia, nu el! zic printre lacrimi.

— Nu spune asta. Noah ar fi înnebunit dacă tu ai fi fost acolo acum.

Își trece mâna peste față oftând.

— L-ai fi distrus...

— De ce trebuie să ni se întâmple nouă toate astea? Tot ce vreau e să fiu cu el, dar toată lumea e împotriva noastră! urlu.

— *Lumea noastră* e împotriva voastră, dar asta nu înseamnă că va reuși să vă despartă. Vreau să fii puternică. El are nevoie de asta acum, îmi spune privindu-mă extenuat.

— Nu pot trăi fără el.

— Nu vei fi nevoită.

Mă rog la Dumnezeu să fie așa.

Collene

Văd ca prin ceață paharul de cafea pe care mi-l întinde Cameron. Mâinile îmi tremură atunci când încerc să-l apuc și vărs lichidul fierbinte pe piele. Eva îmi șterge panicată mâna rănită, în timp ce eu nu fac altceva decât să privesc fără să clipecesc cum carnea îmi e arsă. Orice durere fizică pe care aş simţi-o nu poate fi nici măcar comparată cu modul în care inima îmi e tăiată bucată cu bucată în fiecare minut pe care îl petrec aşteptând ca medicul să iasă din sala de operație și să-mi spună că Noah va fi bine. Că se va ține de promisiune și se va întoarce la mine.

Nu mai am putere să suspin. Mă simt de parcă inima mi-a înghețat. Nu suport să fiu atinsă de nimeni. Nu suport să mi se șteargă chipul de lacrimi. Nu suport să îi aud vorbind despre el parcă pregătindu-se deja pentru înmormântare. Urăsc să văd în ochii lor milă și mi-e scârbă să recunosc că aş putea reacționa la fel.

Privesc într-un punct mort, fără să bag de seamă ce se întâmplă cu mine. Oamenii roiesc în jurul meu îngrijorați și îmi vine să urlu la ei să înceteze. Să nu se mai poarte cu mine de parcă aş fi în pericol, când Noah e acolo și se luptă să supraviețuiască.

Dintr-odată, băieții își îndreaptă spatele și mă înconjoară. Un trup aruncat în perete mă face să mă ridic doar ca să-l văd pe Liam la picioarele lui Caden, care fumegă prin toți porii. Prietenul meu își șterge sângele din colțul gurii, parcă cerșind îndurare, dar tot ce primește e o mână în gât care îi strivește oasele. Încerc să intervin, dar Cameron mă strânge la pieptul lui, împiedicându-mă să opresc lupta dintre cei doi bărbați.

— Ai tupeul să-ți arăți fața, gunoiule? Crezi că dacă sunt în public n-o să-ți sparg țeasta? scuipe Caden cu ură.

— Sunt aici pentru Collene. N-am făcut ce crezi tu că..., zice Liam tușind.

— O să-ți rup fiecare nenorocit de os și o să râd făcând-o! Îi promite Caden pe un ton care mă face să tremur.

— Caden... oprește-te..., îl rog eu, neînțelegând scena dintre cei doi.

Respiră greu, iar pumnii îi tresar. După câteva minute, le face semn băieților să se retragă. Îi șoptește ceva la ureche lui Liam, înclinându-și ușor capul spre mașina parcată în fața spitalului. Prietenul meu înghite în sec.

— Venim după voi, șoptește Andrew. Și venim cu tot ce avem.

— Nu sunt implicat în asta...

Cameron pufnește neîncrezător.

— Bucură-te de ultima oră de aer, *câine!*

— *Câ... câine?!* întreb eu cu inima făcută ghem.

Băieții își încleștează maxilarul, iar Liam își coboară privirea în pământ.

— Collene... hai să nu vorbim despre asta aici, mă roagă el.

— Tu... tu i-ai făcut asta lui Noah?

— Collene...

Nu îl las să termine și încep să îl lovesc puternic în piept, odată cu fiecare lacrimă care îmi udă obrajii.

— Mi-ai răpit tot! urlu plângând. Tot! Ai stat și m-ai mințit, mi-ai spus că o să mă protejezi mereu. Și tu... tu lucrezi cu ăia ca să-l distrugi pe Noah. Te urăsc! Te urăsc atât de mult!

— Am încercat să-l salvez! urlă la mine și îmi prinde mâinile în pumn. De când mi-ai spus că ești cu el... doar asta fac. Îi dau întotdeauna planurile peste cap lui Bulldog ca să mă asigur că Noah va fi bine. Am încercat să-l avertizez, Collene. L-am sunat, dar...

— N-a răspuns, completează Damien.

Liam clatină din cap.

— I-am lăsat un mesaj vocal, continuă el cu glas disperat, privindu-mă. Nu ți-aș fi făcut niciodată asta. Niciodată!

Andrew aruncă un telefon, al cărui ecran e aproape în totalitate distrus, spre Caden. Îl recunosc imediat ca fiind telefonul lui Noah.

— Cum ați făcut rost de el? întreb, dintr-odată smulsă din haosul prezent în jurul meu.

— Dacă se ajunge la o anchetă, lucrurile lui vor fi date poliției, răspunde Cameron. Noi ne-am asigurat că nu le oferim lanțurile pentru o acuzare frumoasă împotriva lui Noah.

Încuviințez scurt, obișnuită ca oamenii lui să fie cu doi pași înaintea până și în fața poliției.

— Dacă tot ce spui e o poveste, te omor! vorbește Caden din nou, atrăgându-mi atenția spre ei.

Liam încuviințează, iar Caden deschide telefonul. După câteva clipe, mesajul care i-ar fi putut salva viața lui Noah se redă în holul pustiu:

Noah! Răspunde dracului la telefonul ăsta nenorocit! Orice-ai face, nu te urca în mașina aia! Bulldog are un întreg plan pentru asasinarea ta. Vrea s-o facă să arate ca un accident. Noah! Doamne... am nevoie o dată să răspunzi naibii la telefon și nici asta nu faci! Nu pot să ajung la timp acolo, idiotule! La dracu' – zgomotul unei portiere care se trânteste întrerupe mesajul – nu te urca în mașină! Sunt pe drum.

Băieții își pleacă privirea, iar eu mă prăbușesc în brațele lui Liam, plângând în hohote.

— Am vrut să-ți spun, Fulg. Încerc să-ți zic adevărul de atât de mult timp, dar... n-am putut. N-am putut să-ți spun că lucrez pentru oamenii ăia, că durerea pe care o vedeai pe străzile orașului era provocată de mine... Eram doar un puști fără părinți, iar el mi-a dat o casă. Mi-a oferit protecție, și ei, spune și îmi atrage atenția spre prietenii lui Noah, știu că fără protecție ești mort în secunda în care ai pus piciorul în stradă.

— M-ai mințit.

Consimte slab.

— Pentru binele tău. Nu ți-aș face niciodată rău. Ești tot ce am. Te iubesc, Fulg! Și întotdeauna voi avea grijă de tine. Îmi pare rău! Sper să mă poți ierta...

Îmi șterge lacrimile de pe obraji, iar până să apuc să spun ceva, un glas se drege în spatele nostru.

Medicul își dă jos masca. Dar în ochii lui nu pot citi nimic, iar asta nu face decât să mă umple de groază.

Părinții noștri se îndreaptă spre noi, dornici să afle veștile.

— L-am resuscitat treizeci de minute – începe medicul și eu mă sprijin de oamenii din jurul meu, fiindu-mi mult prea frică să îl mai ascult – și, când eram pregătit să îl declar mort, inima a început să-i bată din nou.

Izbucnesc în plâns și râsuflu de ușurare.

— Va fi transportat la reanimare pentru următoarele douăzeci și patru de ore, apoi va fi dus într-un salon.

Barbara, mama lui Caden, se adâncește la pieptul soțului ei, plângând de fericire. Victor Mayhem își ridică ochii spre cer de parcă i-ar mulțumi lui Dumnezeu. Până și mama îi mulțumește. Toți expiră ușurați. Numai eu simt cum presiunea e tot acolo, așteptându-mă la ce e mai rău.

— A fost norocos, pentru că portiera care i-a străpuns abdomenul nu i-a afectat organele vitale. Am reușit să-i așez la loc coastele rupte. Dacă trece de următoarele două zile, va fi bine. Are o mână ruptă și femurul stâng fisurat. Așa că i le-am pus în ghips.

— Cum rămâne cu contuziile craniene? intervine Caden, știind parcă ce spune. Va rămâne cu sechele?

Doctorul trage aer în piept.

— Creierul nu i-a fost oxigenat timp de treizeci de minute... Trebuie să așteptăm să vedem cum evoluează starea lui, însă șansele să îi fi fost afectat grav creierul sunt foarte mari. În ce proporție, e greu de spus. Ne vom da seama de asta dacă se va trezi.

Îmi astup gura atunci când un suspin puternic cutremură camera.

Medicul îmi aruncă o privire, apoi adaugă:

— Când se va trezi.

— Permanent? Întreabă Cameron, în timp ce culoarea i se scurge din obraji. Creierul îi va fi afectat permanent?

— Depinde. Dar nu putem fi siguri de nimic în momentul acesta.

— Când o să-l pot vedea? Întreb pe un ton care nu e al meu.

Medicul mă privește din cap până în picioare compătitor.

— Mâine, răspunde delicat. E un băiat încăpățânat, adaugă cu un zâmbet mic în colțul gurii. În douăzeci de ani nu am văzut un pacient care să-și reia ritmul cardiac după treizeci de minute de resuscitare, fiind victima unui accident ca cel prin care a trecut el. A vrut să trăiască.

Auzindu-l, reușesc să schițez un zâmbet printre lacrimile care nu încetează să curgă. Caden se retrage într-un colț împreună cu Victor, părând să discute aprins. Eu mă agăț de brațul mamei și mă așez pe scaun.

Liam își mușcă buzele plin de vinovăție, iar eu îmi acopăr ochii cu mâinile și îi vorbesc lui Noah de parcă ar fi lângă mine:

Mi-ai promis, iubitul. Respectă-ți promisiunea... Te implor!

— Du-te acasă, Collene! Îmi cere Caden șaisprezece ore mai târziu, rezemându-se de zid.

Clatin din cap vehement.

— Nu plec de lângă el.

— Ai nevoie de somn. Rămânem noi aici, zice arătând spre prietenii lui.

— Nu plec, Caden! mă răstesc. O să fiu mereu aici cu el. Nu plec...

Își masează tâmpile, expirând prelung.

— Când o să se trezească, o să-mi tăbăcească fundul pentru că te-am lăsat să rămâi aici.

